

De kerstnacht mis om 23 uur

24 december 2015, Broederenkerk.

De voorgangers waren pater Jan Hulshof en diaken Marc Brinkhuis.

Het gemengd koor Cecilia zong onder leiding van Ton Zwartkruis de *missa de minuut* van Charpentier, op het orgel begeleid door Caspar Rodijk.

Welkom

Marc Brinkhuis heette iedereen, een 375 mensen, welkom. Extra voorzichtig had hij het kerstkind van de kerststal binnengedragen. Daar had dit kind nog maar weinig gelegen, vertelde hij, want eerder in deze week had hij per ongeluk het armpje van het stenen kind gebroken. Ja, een kwetsbaar kind dus. God komt als kwetsbaar kind op aarde. Mogen wij dit kind nu in ons hart ontvangen.

De inleiding van pater Jan Hulshof was niet te verstaan, tot de attente koster aan de knopjes draaide, waarna uw verslaggever nog net kon verstaan: Moge God ons helpen in Zijn Licht te leven.

De **eerste lezing** was uit Jesaja:

Het volk dat in het donker wandelt ziet een groot licht ... Een kind is ons geboren, een zoon is ons geschonken... Men noemt hem ... Vredevorst ...

In de **tweede lezing** schrijft Paulus:

De genade van God, bron van heil voor *alle* mensen, is op aarde verschenen.

Het **evangelie** was het kerstverhaal van Lucas.

De volkstelling, de reis ... Er was voor hen geen plaats in de herberg ... Heden is u een Redder geboren ... Eer aan God ... en vrede op aarde ...

De overweging door Marc Brinkhuis

Beste kerstmensen

Ja, die gebroken arm van Jezus, Hij moest even in de ziekenboeg. Alleen bij de viering van de school hiernaast wilden we de kinderen het kerstkind niet onthouden, al was dit nog vóór kerstmis. Die armbreuk vond plaats tien ik na het inrichten van de kerststal het kind er in legde. Er was gelukkig niemand bij, maar ik heb toch maar de autoriteiten van de Broederenkerk ingelicht. Nee, ik werd niet uit de kerk gebannen, ik mocht blijven. Ik was even kwetsbaar, kinderen zijn kwetsbaar, het Kerstkind is kwetsbaar.

Het kerstverhaal van Lucas begint in Rome, het centrum van de macht; een enorm rijk dat zich naar het noorden uitstreckte tot en met een kilometer of vijftig van wat nu ons land is.

Er heerste de *Pax Romana* ... de 'vrede' van het zwaard.

Dan gaat het verhaal naar een uithoek van dat rijk, naar een echtpaar dat op reis moest gaan, voor wie geen plaats meer was in de herberg en dat hun baby neerlegde in een kribbe – tegenwoordig zeggen wij: een voerbak.

Zo komt Gods Kind bij de mensen: niet in een paleis maar in een voerbak. Dit is geen toeval, want zo wil God bij de mensen komen, als een God van eenvoud en van liefde, een God die het kleine ziet en het broze wil bewaren.

Op het missaaltje: Kerstmis – Heil tot over alle grenzen. Duidelijk een grot, geen stal

Kort geleden heeft paus Franciscus het heilig Jaar van de Barmhartigheid geopend. Barmhartigheid: de kern van ons geloof. Je hebt er wat ouderwetse woorden voor nodig om het te beschrijven: barmhartigheid, erbarmen, ontferming. Het is: je naar iemand toebuigen met je hart. God buigt zich naar ons; kerstmis is het feest van die barmhartigheid.

Iedereen kent wel het verhaal van de Barmhartige Samaritaan. Er lag een mand gewond langs de weg. Een priester liep voorbij, een leviet ('diaken') liep voorbij, maar een Samaritaan, een vreemdeling kijkt, ziet, staat stil, laat zich raken en buigt naar de gewonde man toe en helpt hem.

Zou onze wereld eer niet een stuk beter uitzien met wat meer barmhartigheid? De wereld verhardt; mensen zoeken een dak boven hun hoofd in een harde wereld zonder barmhartigheid. Die is hard nodig, bijvoorbeeld in de zorg, in deze tijd van verharding.

Een pasgeboren kind spreek je gevoel aan. Sentimenteel? Letterlijk wel, want 'sentiment' is 'gevoel'. Je durft je te laten raken. Zo raakt God ons, gewoon zoals wij zijn, zo wil Hij ons aanvaarden. Laten we ook zo kijken en doen. Dan vieren we nu kerstmis als het feest van barmhartigheid. Mogen wij zulke kerstmensen zijn.

Ook in de **voorbeden** werd gedacht aan de mensen die leven in gebrokenheid, oorlog, crisis, werkloosheid en de kinderen die mishandeld worden. Ook voor de mensen die wel gelukkig zijn: dat zij hun geluk kunnen delen.

Gedicht achter op het misboekje, van Anton van Duinkerken:

De herders

Omdat eenvoudigen verstaan
wat door geen ingewikkeld zoeken,
noch lezen in geleerde boeken
begrepen werd of nagegaan,

zijn herders toen in uwen stal
gekniel en hebben u aanbeden:
dit is tweeduizend jaar geleden
en nog weet elk het overal.

Geen mens heeft ooit hun naam gemeld,
de rest van hun onschuldig leven
is door geen wetenschap beschreven,
wordt slechts aan kinderen verteld.